

РЕШЕНИЕ

№ 7274

гр. София, 27.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 7 състав, в
публично заседание на 26.11.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **7749** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 268 от Данъчно-осигурителен процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма] чрез адв. Ш. против Решение № ПИ -139 от 09.07.2012г. на Директора на ТД на НАП [населено място], с което е оставена без уважение жалба с вх. № 53-04-298/26.06.2012г. срещу писмо изх.№ 3369/2010/000025/04.06.2012г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С..

В жалбата се твърди, че решението е неправилно и постановено при нарушение на материално-правни норми на закона. Жалбоподателят счита, че неправилно е прието от решаващия орган, че задълженията на дружеството по изпълнителен лист от 29.04.2002г. и изпълнителен лист от 31.08.2005г. не са погасени по давност, тъй като органът по приходите е приел, че давността на първото задължение започва да тече от 01.01.2003г., а на второто от 01.01.2006г. Според изложеното в жалбата давността на задължението по изпълнителен лист от 29.04.2002г. започва да тече от 01.01.2002г., тъй като същият е издаден въз основа на постановеното по гр.дело № 364/1999г. по описа на Окръжен съд – Сливен решение № 140/07.12.2001г., а на задължението по изпълнителен лист от 31.08.2005г. следва да тече от 01.01.1999г. с оглед постановеното решение от 07.07.1998г. по [населено място] № 320/98г. по описа на Окръжен съд – Сливен. Твърде се, че самият факт на постановяване на двете решения бил достатъчен да определи началния момент на давността по чл. 140 ДПК/отм./, а именно от началото на годината следваща постановяването им, а не както е приел органът издал обжалвания акт – от годината, през която са предприети действия по

принудителното събиране на задълженията. Освен това излага съображения , че са налице и предпоставките на чл.225, ал.1, т.7 , вр. с параграф 2 от ДОПК и вр. чл.433, ал.1, т.8 от ГПК и изпълнителното дело е следвало да бъде прекратено след изтичане на двугодишния срок от датата на последното действие по изпълнителното дело т.е. от 22.05.2008г.Моли обжалваното решение да бъде отменено.

В съдебно заседание, жалбоподателят чрез процесуалния си представител адв. А. поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена.

Ответник жалба - Директорът на ТД на НАП - [населено място] чрез процесуалния си представител юрисконсулт К. моли жалбата да бъде отхвърлена.

Съдът след като прецени законосъобразността и обосноваността на оспорения акт, в изпълнение на разпоредбата на чл. 168 от АПК приема за установено следното:

С Писмо изх.№ 3369/2010/000025/04.06.2012г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С. е отхвърлено възражението относно погасяване по давност на задълженията на [фирма] по изпълнителен лист от 29.04.2002г. на Сливенския окръжен съд по гр.дело № 364/1999г. по решение № 140/07.12.2001г. и изпълнителен лист от 31.08.2005г. на Сливенския окръжен съд по гр.дело № 320/1998г. по решение № 1080/07.07.1998г.

Като съображения за отказа е посочил, че давностният срок по отношение на задължението по изпълнителния лист от 29.04.2002г. е започнал да тече от 01.01.2003г., тъй то задължението е изискуемо от датата на издаване на изпълнителния лист, а именно – 29.04.2002г. , съгласно чл.16, ал.3 от Инструкция за осъществяване на взаимодействие между АДВ /закрита – сега НАП/ и органите на съдебните власти /в сила от 01.01.2007г./, тъй като се касае за публични държавни вземания, които се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се платят. Прието е ,че давността по отношение на това задължение е започнала да тече на 01.01.2003г. и е спряла с предаването на изпълнителното основание на 05.02.2003г. и следователно изтича на 01.01.2013г.

По отношение на задължението по изпълнителен лист от 31.08.2005г. по същите съображения изложени по-горе, публичният изпълнител е приел, че давността започва да тече на 01.01.2006г. и следователно изтича на 01.01.2016г.

При така установените факти, съдът намира, следното от правна страна:

Жалбата е подадена от надлежна страна, имаща правен интерес от оспорването, в преклузивния 7-дневен срок, при спазване на принципа за задължително оспорване на действията на публичния изпълнител по административен ред съгласно чл. 266 от ДОПК. Горното налага извода за нейната допустимост.

Процесното решение е издадено от оправомощен за това орган в пределите на неговата компетентност, а именно - от Директора на ТД на НАП, [населено място]. Решението е издадено в писмена форма и в рамките на установения в чл. 267 ал. 2 от ДОПК 14- дневен срок, т. е. при спазване на административнопроизводствените правила.

Същото не противоречи на материалноправни разпоредби. Институтът на погасителната давност към датата на подаване на ГДД и към датата на образуване на изпълнителното дело е бил уреден в Данъчнопроцесуален кодекс (ДПК отм.), Дял четвърти, Глава дванадесета, Раздел III. Съгласно чл. 140 ал. 1 от ДПК (отм.) публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, смятано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати

публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок, а ал. 2 на същата правна норма определя, че с изтичането на 10-годишен давностен срок се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността, освен в случаите по чл. 152 и 153. В чл. 141, ал. 2 от ДПК (отм.) е посочено, че давността се прекъсва с влизането в сила на акта за установяване на публичното вземане.

В този смисъл , неоснователни се явяват твърденията на жалбоподателят, че публичните вземания, установени с изпълнителен лист от 29.04.2002 г. по гр.д. № 364/1999 г. са погасени по давност. Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК. респективно разпоредбата на чл. 140. ал. 1 от ДПК (отм.). действала към момента на образуване на изпълнителното производство, публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок. смятано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение. Видно от съдържанието на изпълнителния лист, същият е издаден 2002 г. Следователно 5-годишният давностен срок е започнал да тече от 01.01.2003 г. Според нормата на чл. 141. ал. 1. т. 7 от ДПК (отм.). давността спира с предприемане на действия по принудително събиране на публични държавни вземания. В настоящия случай, в срока по чл. 140, ал. 1 от ДПК (отм.), са предприети действия, довели до спиране на давността, а именно предаването от вискателя на изпълнителния титул в РД - П. /ИРМ - С. 3./ на 05.02.2003 г. Към настоящия момент това основание за спиране не е отпаднало. Според нормата на чл. 140, ал. 2 от ДПК (отм.), с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е трябвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания, независимо от спирането или прекъсването на давността. Този срок по аналогия на началната дата на 5-годишния давностен срок започва да тече от първи януари на годината, следваща годината, през която е трябвало да се плати публичното задължение. В конкретния случай този срок е започнал да тече от 01.01.2003 г. и все още не е изтекла абсолютната 10-годишна давност.

Неоснователни са и доводите , изложени в жалбата , че и вземанията. установени с изпълнителен лист от 31.08.2005 г. по гр. № 320/1998 г. на Сливенски окръжен съд, са погасени по давност по горните съображения във връзка с приложението на нормата на чл. 171, ал. 1 от ДОПК (действащ към настоящия момент). За вземанията по изпълнителен лист от 31.08.2005 г. този срок е започнал да тече от 01.01.2006 г. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 2 ДОПК. давността се прекъсва с предприемане на действия по принудително изпълнение, като от прекъсване на давността започва да тече нова давност. Такова действие съгласно ДОПК (в сила от 01.01.2006 г.) се явява предаването от вискателя на изпълнителния титул в РД - П. /ИРМ - С. 3./ на 01.06.2006 г. , поради което към подаване на възражението до публичния изпълнител респ. И към настоящия момент не е изтекла и абсолютната 10 –годишна давност по смисъла на чл. 171, ал. 2 от ДОПК.

съдът не споделя и изложените от жалбоподателя съображения , че са налице и предпоставките на чл.225, ал.1, т.7 , вр. с параграф 2 от ДОПК и вр. чл.433, ал.1, т.8 от ГПК и изпълнителното дело е следвало да бъде прекратено след изтичане на двугодишния срок от датата на последното действие по изпълнителното дело, тъй като цитираната разпоредба на чл.433, ал.1, т.8 от ГПК касае само и единствено изпълнителното производство по Гражданско-процесуалния кодекс , докато в конкретния случай изпълнителното поризводство е специално и е по реда на ДОПК ,

което не предвижда такъв 2 -годишен давностен срок.

С оглед гореизложеното се налага изводът, че действията на публичния изпълнител, обективирани в писмо изх.№ 3369/2010/000025/04.06.2012г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С. са правилни и законосъобразни, както и такова е постановеното решение.

Водим от горното и на основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК, във връзка с § 2 от ДР на ДОПК, във връзка с чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, I отделение, седми състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] чрез адв. Ш. против Решение № ПИ -139 от 09.07.2012г. на Директора на ТД на НАП [населено място], с което е оставена без уважение жалба с вх. № 53-04-298/26.06.2012г. срещу писмо изх.№ 3369/2010/000025/04.06.2012г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С..

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: